

ваніе на брѣгъ-тъ, Г-жа Баронъ навчасъ ся намѣри на корабъ-тъ и милваше малкый-тъ Хенриха, и думаше: “О мило дѣте, драго дѣте!,, Тя неможяше друго да каже; толкозь бѣше голѣма нейна-та радость! Но когато ся вгледа тя въ Хенриха, и видѣ че той твърдѣ не е здравъ; тозь часъ радость-та и изчезнѣ, и тя уплашена обърнѣ ся къмъ майчя му съ тѣзь думы: “Господарке, какво е станѣло съ нашего Хенриха? Той сякашъ че е твърдѣ боленъ! — “Наистинѣ,, отговори майчя му, “азъ трѣба съ голѣмо прискърбіе да кажѣ, че Хенрихъ нашъ е много боленъ, и ный трѣба безъ да губимъ врѣме, да ся постараемы да му помогнемъ.,”

Не дѣйте плака, добра моя Господже Баронъ, каза Хенрихъ, като видѣ сълзы-тъ по страны-тъ и, вы знаете, че синца ный трѣба да умремъ, и за тѣзь ный трѣба да любятъ Господа Исуса Христа смърть-та е вождедѣнна.,”

“О, Сынко,, каза майчя му, “Защо ты